

de satser ensidigt på olie og gas samt vedvarende energi.

Dette også set i lyset af, at Energistyrelsens seneste oversigt anfører, at der med det nuværende forbrug kun er oliereserver til 19 år og gasreserver til 25 år i den danske del af Nordsøen. Det harmonerer dårligt med scenariet fra »Energi 21«, hvor man i år 2030 – her er vore egne ressourcer altså opbrugt – regner med, at energiforbruget dækkes ligeligt af de 3 kilder: olie, gas og vedvarende energi. Vi kan så håbe på Norge eller andre stabile leverandører, men vi ved kun med sikkerhed, at der er store ressourcer i Alger, Rusland og Mellemøsten.

Den gode økonomi for energiproducenter og leverandører er naturligt nok i et vist omfang knyttet til en bred variation i valget af energikilder. Almindelig markedsøkonomi siger jo, at det er dyrere at handle med monopoler end i fri konkurrence, ligesom det også altid er dyrt at være den køber, der kun har én indkøbsmulighed.

Ser vi på økonomien for den enkelte forbruger, bliver det med den liberalisering, der på vej ind for EU, snart muligt at vælge mellem forskellige leverandører. Vi har derfor som ansvarlige politikere en forpligtelse til at sikre, at danske energiproducenter fortsat kan producere til konkurrencedygtige priser, hvis vi ikke vil se arbejdspladserne flytte til udlandet.

Det gode miljø, den rene luft, det rene vand, et lavt støjniveau og et smukt landskab tog vi engang som en selvfølge, men således er det desværre ikke længere. Det Konservative Folkeparti har, lige siden Danmark begyndte at lovgive på dette område, været aktivt engageret i at bevare et godt miljø.

Vi stod og står derfor også bag »Energi 2000«. Vi arbejder for og ønsker, at der forskes og udvikles generelt, men specielt i de nye energiformer, herunder også biobrændsler, solceller og brændselsceller, og i en større energieffektivitet og i vedvarende energi. Vi har utallige gange stillet forslag om bedre fradragsmuligheder for udgifter til forskning og udvikling. Vi har også støttet og vil fremover også støtte vedvarende energi og/eller miljømæssig bedre energi og energiudnyttelse.

Men i modsætning til regeringen mener vi, at tilskud skal udfases, og at udfasingstakten skal aftales ved indførelsen af tilskuddet. Dette er god, konservativ tankegang, fordi vi tror på initiativ og virkelyst og på gulerodsmetoden.

Her har regeringen desværre en helt anden opfattelse. Den tror på stokkemethoden. Jo flere afgifter, des bedre. Det er selvfølgelig også muligt på denne måde at genere danske virksomheder, så de enten må dreje nøglen om eller flytte til udlandet. Men det er vel ikke på den måde, man skal reducere CO₂-udslippet.

Det Konservative Folkeparti tager ikke ubetinget afstand fra miljøafgifter, men vi stiller nogle ufravigelige betingelser: De skal modsvares af en sænkning af personskatterne. De skal gavne miljøet. De skal kunne undgås, hvis man ændrer adfærd. De skal ikke virke konkurrenceforvridende for erhvervslivet, og de skal være bedre egnede end andre styringsmetoder. Ingen af disse krav lever regeringens grønne afgifter og her specielt CO₂-afgiften op til.

Lad mig som et eksempel pege på, at direktør Kristian May fra Stålvalseværket ved den netop afholdte generalforsamling påpegede, at værket i 1996 har betalt 13 mio. kr. i grønne afgifter. Og det ærgrer os usigeligt, fordi afgiften overhovedet ikke har nogen effekt, idet vi allerede har nedbragt vores energiforbrug så meget, som det overhovedet er menneskeligt og økonomisk muligt. Dette skal ses i sammenhæng med, at værket i de seneste 5 år har investeret 140 mio. kr. i miljøforbedringer. Det er nu et af de mest miljøvenlige i Europa, og det har da heldigvis den sidegevinst, at megen teknologi og know-how kan eksporteres til udlandet.

Der kan lige så aktuelt peges på den i sidste uge afholdte temadag arrangeret af Dansk Industri og CO-industri. Her blev det fra flere sider, men mest markant fra den norske miljøøkonom Michael Hoel, fremført, at Danmarks pionerindsats på CO₂-afgiftsområdet ikke har nogen effekt på de globale klimaproblemer. Michael Hoel blev både på mødet og efterfølgende bakket op af repræsentanter fra flere organisationer, der sædvanligvis karakteriseres enten som politisk neutrale eller ikkeborgerlige, for nu at sige det diplomatisk.

Kunne det dog ikke få regeringen til at se mindre betonsocialistisk på problemerne. Vi har jo her beviset for, at dansk enegang ikke hjælper. Hvorfor så ikke sadle om og forsøge – dels på partsmødet i FN's klimakonvention i Japan til december, dels generelt i EU – at arbejde for internationale bindende aftaler og så helst tildelelse af omsættelige kvoter til de enkelte lande, men ellers ensartede afgifter i alle lande. Så kan vi samtidig gavne miljøet og undlade at skade industrien.